

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku A. K., M. K., P. K., E. K., M. R., K. K. i T. K.
przy uczestnictwie P. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy T. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy T. K. na rzecz uczestnika postępowania kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca T. K. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 12 stycznia 2015 r. w sprawie z wniosku A. K., M. K., P. K. E. K., M. R., K. K. i T. K. z udziałem P. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą K. o ustanowienie służebności przesyłu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, ujęte w formie następujących pytań: czy pomimo nieudowodnienia daty budowy urządzeń przesyłowych, podstawy wybudowania urządzeń, daty oddania linii do eksploatacji ani przeniesienia posiadania, przy czym ciężar dowodu co do tych okoliczności spoczywał na uczestnikach postępowania, możliwe było ustalenie początkowej daty ewentualnego biegu terminu zasiedzenia; czy sądy miały obowiązek ustalenia z urzędu początkowej daty biegu terminu zasiedzenia, czy winna to była wykazać strona podnosząca zarzut zasiedzenia; czy wobec braku udowodnienia okoliczności dotyczących daty budowy urządzeń przesyłowych, podstawy wybudowania urządzeń, daty oddania linii do eksploatacji oraz braku wykazywania istnienia przesłanki ciągłości posiadania, zasadne było przyjęcie, że uczestnikowi przysługuje wobec należącej do wnioskodawców nieruchomości służebność gruntowa w kształcie odpowiadającym służebności przesyłu, nabyta przez zasiedzenie; czy istniała możliwość przyjęcia przez Sądy obu instancji wykazania nieprzerwanego posiadania, mimo braku dowodów z dokumentów na tę okoliczność, jak i oświadczenia uczestnika, że takich dokumentów nie posiada. Zdaniem skarżącego, zachodzi potrzeba wykładni art. 176 k.c., który budzi poważne wątpliwości interpretacyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przyjętym w orzecnictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz

także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Wskazane w skardze kasacyjnej przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania odwołują się do konkretnych okoliczności faktycznych sprawy i wyraźnie sprowadzają się do ustalenia rozstrzygnięcia w sprawie. Zagadnienia prawne przedstawione zostały bez odwołania się do jakichkolwiek przepisów prawa materialnego lub procesowego. Podobnie potrzeba wykładni art. 176 k.c. odnosi się do konkretnych okoliczności faktycznych sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 7 pkt 3, § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490; zm. Dz. U. z 2015 r. poz. 617).

I.n